

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: **K. U.**, nar.
bytem
zastoupeného advokátkou JUDr. Zuzanou Juppovou
sídlem Slovenského národního povstání 2654/26, 434 01 Most

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2018, č. j. KUZL-65374/2017-9, sp. zn. KUSP-65374/2017/DOP/Ti,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Ve včas podané žalobě žalobce věc vymezil tak, že rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí MěÚ Kroměříž, odbor občansko-správních agend, oddělení dopravy a silničního hospodářství (dále jen správní orgán I. stupně), ze dne 31. 7. 2017, sp. zn. MeUKM/05229/2017, č. j. MeUKM/0400583/2016/34, který svým rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zák. č. 361/2000 Sb., a rozhodl za uvedený přestupek v souladu s ust.

§ 11 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona a dle § 125 odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu uložit sankci ve formě pokuty ve výši 7000 Kč a v souladu s ust. § 11 odst. 1 písm. c), § 14 odst. 1 zákona o přestupcích a ust. § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu uložit sankci zákazu činnosti na dobu 8 měsíců, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel, včetně povinnosti uhradit správnímu orgánu I. stupně náhradu nákladů řízení ve výši 1000 Kč.

2. Výše kvalifikovaného přestupku se měl žalobce dopustit dne 8. 6. 2016, v 11.49 hod. na dálnici D1 v katastru obce Kroměříž, v blízkosti sjezdu č. 285 (na obec Kroměříž) ve směru jízdy na obec Řehlovice, při řízení motorového vozidla, kdy měl překročit nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici mimo obec, která je v daném úseku stanovena na dálnici max. 130 km/h. Na vzdálenost 20 m mu byla naměřena rychlost jízdy po zohlednění možné úchytky měřicího přístroje 196 km/h.
3. Žalobce je přesvědčen, že výše uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného trpí vadami a že jejich vydáním byl žalobce zkrácen na svých právech. To je důvodem podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného, kterou se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.
4. Žalobce uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jakož i rozhodnutí žalovaného trpí vadami, jelikož správní orgány nezjistily správně skutkový stav události, jejich rozhodnutí nemají oporu v provedeném dokazování a jejich závěry jsou zcela směřující ve prospěch žalobce s absencí objektivního (v části i odborného) posouzení skutku. Ve věci nebyl proveden zásadní důkaz, a to výslech policistů. Žalovaný se v podstatě návrhu na výslech policistů vyhnul a k jejich samotnému výsledku pouze na str. 5 svého rozhodnutí citoval část dvou judikátů NSS (6 As 25/2013-25, 7 As 18/2011-54), které nikterak neaplikoval na tuto konkrétní šetřenou událost, čímž bezdůvodně pominul řešení uvedeného návrhu a navíc ani neobohatil svým názorem předloženou problematiku. Z prvního judikátu je zřejmé, že výslech policistů dokonce i proběhl a druhý vůbec nesouvisí s tímto shora předloženým problémem.
5. K tomu obviněný z přestupku předložil výtah z judikátu NSS č. j. 3 As 29/2011-51, kde se sice jedná o zcela jiný druh rychloměru, ale principiálně v otázce návodu k obsluze je správně použitelný: *„Nejvyšší správní soud považuje vyjasnění otázky, zda při měření žalobcova vozidla postupovali zasahující policisté v souladu s Návodem k obsluze měřicího přístroje za důležité pro zákonnost rozhodnutí o spáchání předmětného přestupku. V ověřovacím listu č. 253/09 uvedeného přístroje je totiž uveden závěr, že rychloměr lze používat k měření rychlosti za dodržení Návodu k obsluze. Také z tohoto důvodu považuje za nutné doplnění důkazního řízení minimálně o výslech zasahujících policistů, případně i o další důkazy, jejichž provedení by se v dalším řízení před správním orgánem ukázalo vhodným a potřebným pro řádné a úplné zjištění skutkového stavu věci“*. Zde je zřejmé, že vyhledávat a aplikovat judikáty nelze „podle potřeby stran“, ale cíleně přesně k projednávané věci, v hranici okruhu problému. Dále pak žalobce namítal, že odvolací orgán suploval činnost správního orgánu I. stupně. Poukázal na to, že poté, kdy bylo „poprvé“ zrušeno žalovaným rozhodnutí správního orgánu I. stupně, správní orgán I. stupně nesplnil veškeré pokyny žalovaného. Ze spisového materiálu plyne, že správní orgán I. stupně bez jakýchkoliv stanovisek pokyny nesplnil, což žalovaný řešil tím, že suploval jeho činnost.

Sám doplnil správní řízení o další důkazy a pouze umožnil, aby se žalobce k tomu ve stanovené lhůtě písemně vyjádřil, aniž by autoritativně trval na splnění svých pokynů stran správního orgánu I. stupně, čímž nedošlo k obligatornímu nařízení ústního jednání správního orgánu prvního stupně. Žalobce proto uvedl, že zcela nedostatečné odůvodnění správního orgánu I. stupně nelze nahradit úvahou (nebo dokonce vkládáním nových důkazů) odvolacího orgánu, kterou by rozvedl ve svém odůvodnění, kdy by se opíral o skutečnosti, které nevyplývají ze správního spisu, čímž by správní orgán druhého stupně upřel obviněnému právo vyjádřit se k tomuto odůvodnění v rámci podání řádného opravného prostředku. Mohlo by tak dojít de facto ke změně odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně v rozporu s § 90 odst. 1 písm. c) zák. č. 500/2004 Sb. a správní orgán druhého stupně by tak žalobci upřel právo odvolat se proti tomuto rozhodnutí garantované mu správním řádem a princip kontradiktornosti a rovnosti zbraní, který se uplatňuje i ve správním řízení (viz např. nálezn Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2000, spisové značky I. ÚS 533/98). Je potom na místě, aby byl tento nedostatek napraven vrácením věci k došetření správnímu orgánu I. stupně.

6. Dále vytýkal žalobce rozporný přístup k manuálu měřicího zařízení a samotného měření rychlosti.
7. Žalovaný na straně č. 4 se podrobně zmiňuje o zákonu o metrologii, což lze kvalifikovat jako příjemné ponaučení rozhodnutí, ale se souvislostmi v odvolání žalobce to nikterak nesouvisí. Další odstavec na téže straně má správní orgán I. stupně plně zastání žalovaným, kdy žalovaný uvádí, že správní orgán I. stupně se k problematice měření rychloměrem v souladu s návodem k obsluze vyjádřil na straně 6 a 7 ve svém rozhodnutí. Žalobce však nic takového, co by skutečně odpovídalo podrobně tomuto tématu, nenachází. Od konce textu na straně 4 až do strany 11 se žalovaný věnuje rozboru celé série údajných pochybení stran žalobce a ve svém odůvodnění rozhodnutí si užívá i sarkastické výrazy, od kterých je žalobce dalek. I když žalovaný jednoznačně prosazuje názor, že výstup z rychloměru může být i černobílý (výstup je vždy barevný a černobílá je výhradně jenom kopie) a zamítá požadavek žalobce o předložení originálního výstupu, tak s ohledem na samotný fakt, že ve spisovém materiálu je opravdu pouze černobílá kopie s nečitelnou registrační značkou vozidla, a tudíž i bez barevného rozlišení vozidla, tak žalobce na první odstavec na straně 5 nemůže reagovat na to, zda je tam správná barva vozidla a navíc na kopii pro žalobce (není ani zřejmé, kolikátá je to kopie) je registrační značka nečitelná. Stejně tak na této kopii není vůbec viditelný radarový svazek, který charakterizuje ona tenká linka v levém dolním rohu snímku, jak upřesňuje žalovaný. S ohledem na značně nečitelnou kopii potom dochází k takovým nejasnostem, přičemž stačilo zcela málo – při seznámení se spisovým materiálem nabídnout stažení výstupu rychloměru na nosič (např. DVD) - barevný výstup z rychloměru, ovšem ten k dispozici v takovém elektronickém vydání nebyl. Těžko žalobce potom posoudí v tomto směru onen *stěžejní* důkaz, který žalovaný takto označuje. Není bez zajímavosti, jak došel žalovaný k názoru, že není možno s fotografickým snímkem z radaru manipulovat. Pravděpodobně lze usuzovat (žalovaný to nijak neupřesnil), že v takovém případě by muselo dojít ke změně bezpečnostního kódu. K tomu žalobce doplňuje, že ve správním řízení nebylo nijak prokázáno, zda bezpečnostní kód odpovídá fotografickému výstupu. Za takových neprovedených okolností správnosti bezpečnostního kódu stačí k modifikaci libovolný grafický program. Ač žalovaný údajně vyhodnocení chyb žalobce podrobně popisoval, tak

o takovéto závažné okolnosti zcela pomlčel. Žalobce s ohledem na to, že má v ruce pouze nějakou nečitelnou kopii, by přivítal, kdyby porovnáním bezpečnostního kódu podle čísla snímku ze struktury snímku a z paměti dokumentačního zařízení ověřil, zda byl snímek od jeho vytvoření změněn. Žalovaný podezření ohledně manipulace zcela vylučuje, tedy a priori předpokládá, že zasahující policisté jednají v souladu se zákony a jsou odborně zdatní (citace – *policisté zařazení k výkonu služby u dopravní policie, kteří užívají měřicí měřidlo, jsou nepochybně odborně způsobilí*) zatímco žalobce dle stanoviska žalovaného zákony nepochybně porušuje, což je v přímém rozporu s principem nestrannosti.

8. V závěru na straně 5 předložil žalovaný výňatek z rozsudku NSS, kde poukazuje, jak se soud vypořádával s námitkami brojícími proti výslednému měření, kde poznamenává, že tento přestupek byl změřen rychloměrem AD9C, jako u obviněného žalobce. Žalobce podotknul, že jeho vozidlo nebylo měřeno radarem AD9C, ale Ramerem 10C, i když se jedná o obdobný princip měření. Žalovaný sice vkládá do svého rozhodnutí různé judikáty, ale jejich využití pro potřeby samotného odvolacího řízení nijak podrobněji nekomentuje. Na straně 6 svého odůvodnění mj. uvádí, že dle obsahu podaného odvolání je autor této písemnosti znalý problematiky použitého silničního rychloměru a také předmětného návodu k jeho obsluze. Žalovaný se domnívá, že vkládání návodu k obsluze stran správního orgánu I. stupně by bylo jako „nošení sov do Athén.“ Není zřejmé, proč žalovaný došel k názoru, že v řízení před prvním orgánem návodu k obsluze nebylo třeba, ale doplnil spisový materiál až po podaném odvolání žalobce. Tímto názorem žalovaný potvrdil kvalitu žalobce v této problematice a tudíž za další úvahu je na místě citace judikátu NSS č. j. 2 As 114/2015-36:
9. *Pokud však žaloba stěžovatele uvedenou „nekvalitou“ netrpí, musí se jimi zabývat hlouběji, a to případně i za pomoci odborného vyjádření (například výrobce rychloměru) či znalce. V první řadě je vhodné ujasnit, z jakých skutkových předpokladů tvrzení účastníka vycházejí a jak tyto skutkové předpoklady lze ověřit. Dále je nutno uvážit, zda ze skutkových předpokladů jsou činěny racionální závěry, resp., zda závěry posudku jsou fyzikálně korektní. Konečně je třeba usoudit, zda tyto závěry nějakým způsobem mění či zpochybňují skutkové závěry, k nimž dospěl správní orgán.*
10. Žalovaný neopomněl dodat, že byl proškolen ohledně užívání pomůcky – šablon, které jsou součástí návodu k obsluze, přímo autorem uvedeného dokumentu panem J. H. v roce 2014. Jelikož nebyla tato osoba přesněji konkretizována, lze předpokládat, že se jedná o vedoucího - autorizované metrologické středisko pro ověřování stanovených měřidel. Žalovaný však udává, že úřední osoba takovému způsobu užívání pomůcky nemusí být odborně způsobilá (schopná), ale přitom sám žalovaný školením prošel. Ve shora uvedeném judikátu se nehovoří, že odborné vyjádření může podávat správní orgán, ale odborně znalý subjekt (tedy mj. nezaujatý). Ovšem podle obsahové stránky odůvodnění rozhodnutí, zde žalovaný přesáhl rámec odůvodnění svého rozhodnutí na podkladě volného hodnocení důkazů a vytvořil jakési „odborné vyjádření“ v souvislosti s informacemi získanými od J. H. Žalobce zastává názor, že správné by bylo, aby požádal metrologický ústav (p. H.) o zpracování odborného vyjádření a s tím potom operoval v samotném odůvodnění. Tento postup má na mysli i judikát NSS č. j. 2 As 114/2015-36.

11. K tomu pak dodal, že žalovaný prezentuje své znalosti získané školením na autorizovaném metrologickém středisku, ale od policistů, kteří jsou přímo součástí obsluhy rychloměru, nic takového nepožaduje (zde žalobce nemá na mysli jenom užívání pomůcky – šablony, ale celého manuálu k rychloměru).
12. V této části žalobce pokládá za nutné vložit citaci žalovaného ze str. 9, ze závěru prostředního odstavce:
Z vyjádření odvolatele plyne, že sice je seznámen s návodem i pomůckou, stejně jako s obsluhou měřicího zařízení, absentuje zde však znalost postupu při zpracování dat z měřicího zařízení a potom při vyhodnocení snímku. Jinými slovy, obviněný prostřednictvím zmocněnců sice prokazuje znalost textu, jen z něho vyvozuje zcela jiné závěry, než ty, které jsou v něm obsaženy. Za těchto okolností se stále žalobce domnívá, že je na místě, aby tato problematika byla již právě řešena správním orgánem prvního stupně.
13. Vyjde-li v řízení najevo potřeba posouzení odborných otázek, musí si správní orgán vyžádat odborné vyjádření nebo znalecký posudek, protože odborné otázky přísluší hodnotit odborníkům, zejména znalcům. Zde si žalovaný přisvojil řešit tuto vyloženě odborně – technickou otázku, bez potřeb vstupu odborného subjektu. Z celkového jeho vyjádření je zřejmé, že na jednu stranu uznává znalosti žalobce, které mají úroveň, avšak dle žalovaného žalobce jenom jinak interpretuje jiné závěry než žalovaný. Z toho plyne, že žalovaný nezpochybňuje stejné znalosti v otázce odbornosti, ale jsou zde jenom dva protichůdné výstupy. Nutno stále opakovat, že se potom jedná o nutnost vstupu odborníka k odbornému vyjádření a posouzení obou názorů.
14. To, že žalovaný vložil do spisového materiálu osvědčení o absolvování odborné přípravy, jej neopravňuje provádět v odůvodnění svého rozhodnutí různé matematické výpočty, technické úvahy apod. (zde několik textů v odůvodnění), viz například na str. 19, kdy tyto výpočty označuje jako obecně známý fakt. Toto není obecně známý fakt, a proto i zde je na místě, aby se takovými postupy zabýval znalec nebo nezávislá, v tomto směru, odborně zdatná osoba. Další nedostatky spatřuje žalobce v tom, že žalovaný na str. 6 uvádí, že žádný právní předpis nepožaduje předložení dokladu, který by prokazoval, že policista byl řádně proškolen. K tomu si žalovaný „vybral“ příslušný judikát. Existuje ovšem celá řada dalších judikátů NSS ČR (např. 6 As 229/2015, 2 As 322/2017, atd.), které popisují důležitost prokázání technické způsobilosti o užívání měřicího přístroje, dokonce citují čísla osvědčení o proškolení.
15. S nutností proškolení obsluhu rychloměru koresponduje navíc i stanovisko žalovaného, který uvádí v odůvodnění svého rozhodnutí, že ... *je vyloučeno, aby policista bez řádného proškolení byl svým nadřízeným vyslán obsluhovat měřicí zařízení.* Žalovaný sice zastává na jedné straně názor, že není potřebné mít osvědčení o řádném proškolení obsluhy rychloměru ve spisové dokumentaci, ale na druhé straně zdůrazňuje, že obsluha silničního radarového rychloměru Ramer 10C je technicky tak náročná, že bez řádného proškolení by takový policista nebyl ani schopen měřicí přístroj zapnout a nastavit. Takováto polemika je pak zcela bez logiky. Pakliže skutečně konkrétně Ramer 10C je tak náročný na obsluhu, že bez proškolení jej nikdo neumí ani zapnout (asi je to náročnější než u jiných rychloměrů), je zcela na místě zrovna u tohoto rychloměru osvědčení požadovat, protože kdyby jej policisté nakonec zapnuli, tak co dál? Žalovanému je navíc „známo“, že

nadřízení velí policisty do služby, určují náplň jejich činnosti, a proto je vyloučeno, aby policista nebyl proškolen. Žalobce nemá ponětí, kde tyto informace o velení policistů do služby žalovaný dostal a jak je lze ověřit. S názorem žalobce potom i koliduje postup, kdy do správního spisu on sám z vlastního rozhodnutí vložil osvědčení o absolvování odborné přípravy pro užívání silničního rychloměru, což lze hodnotit kladně, ovšem od zasahujících policistů se to nevyžaduje.

16. Žalobce pak v žalobě namítal podjatost žalovaného. Uvedl, že obecně je možno konstatovat, že nestrannost žalovaného je především subjektivní psychickou kategorií, vyjadřující jeho vnitřní psychický vztah k projednávané věci v širším smyslu (zahrnuje vztah k předmětu řízení, účastníkům řízení, jejich právním zástupcům atd.), o níž je schopen relativně přesně referovat toliko on sám. Pouze takto úzce pojímaná kategorie nestrannosti je těžko prokazatelná, i když je existenční. Kategorii nestrannosti je proto třeba vnímat v širším úseku a to také v rovině objektivní, kde se posuzuje, zda reálně neexistují faktické okolnosti, které by mohly objektivně vést k legitimním pochybnostem o tom, že žalovaný určitým vztahem s věcí disponuje. Stanovit podjatost takového subjektu musí být založeno nikoliv na skutečně prokázané podjatosti, ale již tehdy, jestliže lze mít pochybnost o jeho nepodjatosti. Subjektivní hledisko o podjatosti může být podnětem k jejímu zkoumání, ale rozhodování o této otázce se však musí díť výlučně na základě hlediska objektivního. To znamená, že otázka podjatosti sice nemůže být postavena nikdy zcela najisto, ovšem nelze vycházet pouze ze subjektivních pochybností osob zúčastněných na řízení, nýbrž i z právního rozboru skutečností, které k těmto pochybnostem vedou, čehož si je žalobce vědom. Na podkladě tohoto judikovaného základu lze potom zkoumat nadstavbu konkrétní věci i v tomto případě, kdy žalobce se domnívá, že žalovaný je zatížen podjatostí a nerozhodoval nestranně.
17. Žalovaný se pak ztotožnil se závěry, které správní orgán prvního stupně v předmětné věci učinil a co se týká druhu a výše sankce uložené žalobci dospěl k závěru, že správní orgán v prvním stupni při jejím ukládání postupoval v souladu s právními předpisy. Při stanovení druhu sankce a její výměry byly správním orgánem zohledněny jednotlivé body ust. § 12 odst. 1 přestupkového zákona, tzn., že bylo přihlédnuto k závažnosti přestupku, způsobu spáchání s následky, k okolnostem spáchání, míře zavinění, pohnutkám, osobě pachatele atd. Byl vysloven názor, že sankce je úměrná charakteru přestupku za přiměřenou povaze a okolnostem případu. Ač se žalovaný ztotožňuje se závěrem správního orgánu I. stupně i v otázce § 12 odst. 1 přestupkového zákona, tak pojednou koriguje jeho rozhodnutí tím, že došel k názoru, že žalobce je dlouhodobě nedisciplinovaným řidičem, protože v průběhu pěti let od roku 2009 má 6 záznamů v kartě řidiče a přičetl mu i obsahově neznámý přestupek na Slovensku z roku 2011 (který ani nikde není doložen). Řidičská historie žalobce (6 přestupků v průběhu 5 let) podle žalovaného nebyla změněna ani sankcemi za přestupky uloženými, a proto je nutno působit sankcemi výrazně vyššími a z důvodu působení vyšších sankcí (?) hodlá dát podnět orgánům evidence řidičů, aby zvážil u žalobce zahájení řízení o odnětí řidičského průkazu z důvodu podezření na ztrátu odborné způsobilosti. Samotný efekt podjatosti žalovaný umocňuje i tím, že chování žalobce agresivně přirovnává k události nejzávažnější dopravní nehody v ČR za poslední léta – střet kamionu s vlakem na přejezdu ve Studénce, kde byla mnohá těžká zranění i smrt, což je neslučitelné se slušným a seriózním vedením přestupkového řízení. Žalovaný takto demonstruje abnormální nebezpečné postupy, které

jsou snahou co nejvíce ponížit a ztrestat obviněného z přestupku za to, že se dovolil po poučení správním orgánem I. stupně bránit a obhajovat proti tomu, co se mu klade za vinu. Navíc dal žalovaný žalobci k tíži, že se k jednání nedoznal a neprojevil nad ním lítost při vědomí své viny, kterou si dovolil žalovaný nepřiznat.

18. Žalobce ze shora uvedených důvodů proto uvedl, že byl postupem žalovaného zkrácen na svých právech a navrhoval, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil, a spolu s ním také rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

19. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že s obsahem žaloby nesouhlasí, neboť má za to, že jeho rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci v souladu s ust. § 3 správního řádu, a že i způsob vedení řízení byl zcela v mezích jak správního řádu, tak přestupkového zákona, jakož i zákona o silničním provozu.

20. K jednotlivým žalobním bodům tak žalovaný uvedl

Paušálně k vadám řízení - dvojinstančnost

Dá se říci, že celá žaloba je vedena určitým překvapením žalobce nad tím, že žalovaný jako správní orgán II. stupně dokazoval, namísto, aby prvostupňové rozhodnutí zrušil a vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení. V této souvislosti žalovaný zdůraznil, že volba konkrétního postupu v řízení se nepřizpůsobuje subjektivním představám žalobce nebo jeho zástupce o právu. Žalovaný není zde k tomu, aby vyráběl nepotřebné hromady popsaného papíru, aby měl „čárku“ za rozhodnutí ve lhůtě, ať bude jakékoliv. Samotná okolnost, že správní orgán I. stupně nenapravit všechny vady, které mu odvolací orgán ve zrušujícím rozhodnutí vyčetl, neznamena bez dalšího automatický závěr o nutnosti znovu vydané prvostupňové rozhodnutí zrušit. První rozhodnutí správního orgánu bylo zrušeno především pro vady při doručování předvolání k ústnímu jednání. Je zřejmé, že tuto skutečnost nemohl odvolací orgán zhojit sám, neboť vlastně prvoinstanční řízení vůbec neproběhlo a teprve z prvního rozhodnutí správního orgánu se žalobce dozvěděl, že je vůči němu nějaké řízení vůbec vedeno. Odvolací orgán tehdy z logiky věci poukázal na vše, co v tu chvíli považoval za závadné, aby správní orgán mohl napravit vše najednou.

21. Naproti tomu neprovedené důkazy v rámci prvostupňového rozhodnutí lze zásadně provést i v řízení odvolacím. Klíčovými důkazy totiž v dané věci není návod k obsluze měřidla, ani další žalovaným doplněné dokumenty, ale právě výstup ze záznamového zařízení.

22. Možnost provádět dokazování i v odvolacím řízení vyplývá z ust. § 93 odst. 1 správního řádu, které normuje, že pokud v této hlavě (hlava VII odvolací řízení) není stanoveno jinak, pro řízení o odvolání se obdobně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII této části (část druhá – obecná ustanovení o správním řízení). Hlava VI uvedené části zahrnuje i ustanovení upravující dokazování. Obdobné použití právní normy znamená její použití jako celku a bez výhrad. Určité právní vztahy se tedy příslušnou právní normou mají řídit v plném rozsahu. Výjimku bude tvořit pouze situace, kdy ustanovení hlavy VII části druhé správního řádu stanoví jinak. Dokazování v odvolacím řízení je umožněno tedy nejen správním řádem, ale zároveň i ust. § 259 odst. 3 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, ve znění pozdějších předpisů, kde je výslovně stanoveno: „*že rozhodnout sám rozsudkem ve věci může odvolací soud, jen je-li možno nové rozhodnutí učinit na podkladě*

skutkového stavu, který byl v napadeném rozsudku správně zjištěn a popřípadě na základě důkazů provedených před odvolacím soudem doplněn nebo změněn.“ Není úlohou odvolacího orgánu suplovat úkony správního orgánu prvního stupně, i odvolací orgán je orgánem nalézacím, byť jeho úloha má z logiky věci přezkumný charakter. Tento přezkumný charakter však nelze zaměňovat na kasační princip, který je uplatňován např. ve správním soudnictví. Přitom dokonce i správní soud může v omezené míře provádět dokazování v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.

23. Správní řízení tedy tvoří jeden celek tak, jak ostatně upozorňoval žalovaný již v naříkaném rozhodnutí a správní orgán může provádět dokazování (viz rozsudek č. j. 1 As 45/2013), může velmi výrazně změnit odůvodnění uložené pokuty, nebo dokonce změnit i její výši směrem dolů (viz rozhodnutí NSS 1 As 54/2017), může doplnit opomenutou reakci správního orgánu I. stupně na námítky účastníka řízení, ať jsou včas nebo opožděně podané (NSS sp. zn. 8 As 201/2016), protože zásadu dvojinstančnosti řízení nelze vykládat jako nárok na posuzování veškerých skutečností dvěma správními orgány. Ostatně i proto zásada dvojinstančnosti není základní zásadou správního řízení. Není ostatně ani zřejmé, jak v nyní projednávané věci žalovaný v pozici odvolacího orgánu zásadu dvojinstančnosti porušil, a v čem bylo jeho rozhodnutí pro žalobce překvapivé. V žalobě se tyto úvahy omezují na to, že „by se to mohlo stát.“ Jinými slovy, žalobní námitka směřující k porušení dvojinstančnosti je jako slepý náboj, který nadělá mnoho hluku, ale bez jakéhokoli účinku.
24. K další žalobní námitce skutkový stav a „odborné závěry“, žalovaný uvedl, že oba rozsudky NSS 6 As 25/2013-25 a 7 As 18/2011-54 řeší právě situaci, kdy byla řidiči změřena rychlost převyšující zákonný limit, přičemž Nejvyšší správní soud neshledal nijak závadné, pokud dokazování proběhlo bez výsledku zasahujících policistů. V obou těchto případech neproběhla ani jedna svědecká výpověď. Podobně NSS rozhodl i v dalších rozsudcích – např. 5 As 64/2011-61 a poměrně nedávno i v rozsudku 10 As 25/2014-48. Žalovaný, pokud argumentuje závěry z judikatury, tak má předmětné rozsudky načtené v potřebném rozsahu.
25. Stejně tak žalovaný dostatečně vysvětlil, v čem je situace oproti rozsudku č. j. 3 As 29/2011-51 jiná, a proč jeho závěry na nyní řešený případ žalobce nedopadají. Žalovaný pouze může zopakovat, že posledně citovaný rozsudek, jímž žalobce a jeho zástupkyně neustále operují, se týká měření zcela jiným typem měřidla, šlo o systém PolCam, který funguje zjednodušeně řečeno na principu srovnání rychlosti vozidla měřeného a měřícího po určitý úsek jízdy. V tu dobu nemůže dojít k přiblížení vozidla Policie ČR k vozidlu, jemuž je rychlost měřena. V tehdy řešeném případě vyvstala již ze záznamu o průběhu měření (krátká videosekvence) důvodná pochybnost o korektnosti měření, a bylo proto na místě svědky vyslechnout. V případě žalobce žádná pochybnost nevznikla, neboť předkládané argumenty šlo vyvrátit již jen na základě znalostí úředních osob správního orgánu a současně i pasážemi z dokumentace založené ve spisovém materiálu (návod k obsluze, pomůcka pro měření rychlosti ...).
26. Žalobce ani neuvádí konkrétní smysluplný argument, v čem konkrétně zasahuje jeho právní sféru fakt, že vytištění fotografie jeho vozidla není provedeno barevně, ale černobíle. Nejde tedy o kopii záznamu z měřidla, ale o jeho zhmotnění do fyzické

podoby. Registrační značka je vidět zcela zřetelně, přičemž obsahuje pětkrát číslo 3 těsně vedle sebe a následně tři písmena X. Všechny znaky jsou vidět poměrně zřetelně, ze spisového materiálu se nepodává nic, co by snad k záměně mohlo vést. Sám žalobce navíc uváděl, že za ním vozidlo Policie ČR jelo nějakou dobu. Již samotný fakt, že značka obsahuje 8 znaků, napovídá, že se jedná o registrační značku na přání ve smyslu § 25 vyhlášky č. 343/2014 Sb., o registraci vozidel. Sám žalobce nepopírá, že byl zastaven, a ostatně ani nepřináší jiné skutečnosti, které by snad mohly vést k záměně jeho vozidla.

27. Dále žalobce neuvádí ani žádnou smysluplnou skutečnost, která by měla snad prokazovat autenticitu snímku.
28. Je pravdou, že žalovaný ponechal u citace rozsudku NSS ve věci sp. zn. 1 As 83/2013 informaci, že vozidlo žalobce bylo změřeno rychloměrem AD9C, nicméně z kontextu celého rozhodnutí a z jeho dalších pasáží je zcela zjevné, že žalovaný se výslovně zabývá právě měřením rychlosti vozidla žalobce právě přístrojem Ramer 10C a reaguje na námitky žalobce právě ve vztahu k jeho případu. Jde tedy o pouhou zřejmou nesprávnost, k jejíž nápravě bohatě stačí celý obsah 21 stránkového rozhodnutí žalovaného. Žalovaný dále ocitoval potřebné pasáže z rozsudků tak, že jejich použitelnost na případ žalobce je zřejmá. V tomto směru nechť si učiní obrázek sám soud.
29. Žalovaný skutečně uznal, že žalobce je znalý problematiky měření, nicméně k vyvrácení jeho námitek bohatě postačí správně ocitovat jím (ať již nevědomky či účelově) chybně citované či z kontextu vytržené pasáže z návodu k obsluze. To, že žalobce namítá konkrétní věci (dokonce se odkazuje i na nějaké aktuální školení na policejním prezidiu) k měření rychlosti, neznamena automaticky, že správní orgány musejí tyto námitky vyvracet za pomoci odborných vyjádření. Žalobce vlastně ani neuvádí, v čem jsou závěry žalovaného mylné, pouze zdůrazňuje, že k nim žalovaný není oprávněn.
30. Názoru, že správní orgány jsou oprávněny učinit si určité odborné závěry samy, již mnohokrát přitakal Nejvyšší správní soud. Např. v rozsudku č. j. 9 As 76/2010-96 bylo řečeno, že „...správní orgány jsou schopny a oprávněny si předmětnou otázku posoudit samy. Své závěry jsou však povinny řádně odůvodnit. Tak tomu bylo i v daném případě, kdy je patrné, že žalovaný podrobně rozvedl úvahy, pro něž není jakákoli interference předmětných zařízení možná. Pakliže stěžovatel v žalobě neuvedl žádné argumenty, z jakého hlediska by úvahy žalovaného nebyly oprávněné, potom se krajský soud nedopustil žádného pochybení, pokud úvahy žalovaného v napadeném rozhodnutí potvrdil. Stěžovatel totiž v žalobě neuvedl, v čem tvrzení žalovaného o principu měření radarovým měřičem spatřuje nesprávným, nijakým způsobem nezpochybnil zjištěné hodnoty vlnových délek, ani závěr žalovaného, že interference tak rozdílných vlnových délek je z prostého fyzikálního hlediska nemožná. Nutno podotknout, že v daném případě navíc ani žádné skutkové okolnosti nenasvědčovaly tomu, že by výsledek naměřené hodnoty předmětným radarovým měřičem, jehož funkčnost byla ověřena ke dni 13. 12. 2007 s platností 1 roku (viz ověřovací list č. 264/07 ze dne 13. 12. 2007), vykazoval jakékoli pochybnosti o správnosti měření.
31. Stejně tak Nejvyšší správní soud a ostatně i krajské soudy uvedly, že je zcela v pořádku, pokud s dokumentem a šablonou „vyhodnocení záznamů ze zařízení Ramer 7CCD,

Ramer 7M, Ramer 10, Ad9“ (dále jen „pomůcka“), pracují správní orgány a samy si jednoduchým přiložením šablony snímky vyhodnotí – viz rozsudek NSS č. j. 3 As 93/2015-41, 7 As 308/2016, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 28 A 2/2016-52, rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 17 A 44/2016 a další).

32. Dále Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 10 As 173/2015-36 uvedl, že správní orgán je oprávněn si dopočítávat možné ovlivnění alkoholem podle „obecně známé skutečnosti“, že u dospělé osoby se alkohol z krve odbourává rychlostí 0,12 až 0,20 g/kg za hodinu.
33. Není proto důvod, aby si správní orgány závěr o správnosti měření na základě návodu k obsluze odborných znalostí, a dalších dokumentů, pokud jsou součástí spisového materiálu, neučinily samy.
34. Co se týče „technické způsobilosti měřidla“ a prokázání odborného proškolení, tak žalovaný opakuje, že i v tomto případě byl radarový měřič řádně ověřen – viz ověřovací list č. 250/15, vydaný Autorizovaným metrologickým střediskem K22 v Kunovicích, který potvrzuje řádné ověření silničního radarového rychloměru RAMER 10C, výrobního čísla 15/0232, a to dne 5. 12. 2015.
35. Podobně se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v žalobcem tolik zdůrazňovaném rozsudku č. j. 3 As 29/2011-51 s tím, že *„nepovažuje za rozhodné prokazovat, zda zasahující policisté byli pro používání měřicího přístroje PolCam nějakým způsobem školeni. Podstatné je, zda přístroj použili v souladu s návodem k jeho obsluze, tedy zda dodrželi všechna v něm stanovená pravidla pro správné měření rychlosti. K prokázání technické způsobilosti použitého měřicího přístroje pak dle Nejvyššího správního soudu plně postačuje ve správním spise založená kopie již zmíněného ověřovacího listu č. 253/9 vystaveného dne 13. 11. 2009.“*
36. K další žalobní námitce přiměřenost formulací „a podjatost“ žalovaného žalovaný uvedl, že je třeba připomenout, že navzdory velmi podobnému charakteru „velkého“ trestního práva reprezentovaného hmotně i procesně právní úpravou, kde o vině a trestu rozhoduje již od počátku soud a „malého“, v němž je rozhodování o vině a sankci svěřeno správním orgánům, alespoň jak jej vnímá konstantní judikatura Evropského soudu pro lidská práva, mělo by se správně správní trestání dotýkat věcí jednodušších, méně závažných s méně formalizovaným režimem dokazování, než je u trestných činů, které řeší soud. Uměle vytvořená hypertrofie současného přestupkového práva je důsledkem nedostatečné akcentace onoho zdravého rozumu, obecné lidské slušnosti při aplikační praxi. Do této patří i jednání účastníků řízení zahrnující zahlcování správních orgánů nejrůznějšími, často nikoliv smysluplnými důkazními návrhy, písemnými podáními obsahující účelově formulované závěry judikatury, není dlouhodobě udržitelná, neboť vyčerpává veřejné zdroje složitým dokazováním jednoduchých skutečností. Jádrem přestupkového řízení pak již mnohdy přestává, alespoň ze strany účastníků řízení, být věcná obhajoba či ochrana procesních práv, ale činění některých možných kroků směřujících k uplynutí relativně krátké doby, po níž přestupek lze projednat a tak docílit beztrestnosti za jednání. Tento cíl je často sledován mnohastránkovými mnohomluvnými podáními, které již vytvářejí dnes specializované subjekty nejrůznějšího typu.

37. Dílem tomu napomáhá i obecně vžitý mravní i právní relativismus, který je přítomný napříč všemi sociálními skupinami společnosti, jehož projevem je postoj, že i nepřilíš významná (zejména v porovnání s důsledky, které by takové jednání mohlo mít) sankce za (jasné a třeba i lidsky pochopitelné) pochybení je jeho pachatelem přijato teprve až poté, co je přezkoumána všemi možnými nalézacími i přezkumnými instancemi, a to bez jakéhokoliv skutečného opodstatnění spočívajícím v důvodném alespoň subjektivním přesvědčením pachatele o své nevině. Žalovaný k tomu dodává, že zákony tvoří pouze vnější formu, jichž je třeba naplnit pokud možno hodnotově racionální aplikací, která jediná povede k cíli, jimž je podle rozsudku NSS č. j. 2 Afs 202/2004-43 ono rozumné uspořádání vztahů ve společnosti, jehož se dosahuje právě akcentem ochrany racionálního jednání účastníků právních vztahů, a to i při zohlednění pravidel ostatních normativních systémů, které vedle práva bez ohledu na vůli zákonodárce, nebo činnost orgánů moci výkonné, resp. soudní v dané společnosti existují a působí.
38. Pokud snad žalovaný ve svých formulacích je příkrý, je to pouze tím, že žalovaný zásadně pojmenovává věci pravými jmény. Žalovaný nehodlá ve svých rozhodnutích či vyjádřeních halit do hávu politické korektnosti obstrukce, nedostatek řidičské kázně a sebereflexe, přehlížení základních pravidel silničního provozu. Žalovaný několikrát zdůraznil, že na jakoukoliv volbu procesní taktiky má žalobce právo a k tíži mu ji rozhodně neklade.
39. Otevřenost žalovaného v tomto směru nijak nelimituje právo na spravedlivý proces u žalobce, byť mu subjektivně může připadat nepříjemná. Není ovšem úkolem žalovaného vytvářet rozhodnutí pouze o obsahu, který by primárně vyhovoval přáním účastníků řízení po věcné stránce, a už vůbec ne jejich formulačnímu a stylistickému vkusu.
40. Dále pak uvedl, že pokud jde o řidičskou historii žalobce, je skutečně pestrá. Žalovaný měl k dispozici evidenční karty dlouholetých řidičů z povolání, kteří svoji profesi vykonávají desítky let a běžně v nich nebylo zaznamenáno ani jedno protiprávní jednání. Řidičská historie žalobce z hlediska četnosti jeho protiprávních skutků patří u dosud „nevybodovaných“ řidičů v porovnání s dalšími řidičskými záznamy řidičů řešených žalovaným k těm výrazně nadprůměrným v negativním slova smyslu. Žalovaný zde rovněž je od toho, aby poskytl žalobci (obviněnému) odpovídající zpětnou vazbu k jeho jednání, neboť smyslem rozhodnutí o přestupku je právě i výchovné působení k tomu, aby se postihované jednání již neopakovalo. Odpovídající zpětná vazba se poskytuje především správním trestem, ale především vysvětlením, proč konkrétní jednání je nebezpečné. Takové vysvětlení musí být formulováno především s ohledem na osobu pachatele tak, aby i pro ni bylo dostatečně pochopitelné. Je zcela zjevné, že jinak bude formulováno u osoby, která si nebezpečnost jednání uvědomuje a jinak u osoby, která i zcela zjevně nebezpečné jednání bagatelizuje, ať již účelově nebo nevědomky. Žalovaný zvolil velmi důrazný přírůbek právě proto, aby žalobce vyburcoval z naprosté netečnosti k možným následkům svého překročení rychlosti, již vykazuje ve svých podáních (i v těch částech svých vyjádření, v nichž je připouští jako způsob úniku před domnělými pronásledovateli).
41. Žalovaný proto navrhoval, aby soud žalobu jak nedůvodnou zamítl.

42. Soud uvádí, že součástí správního spisu se stal spis Policie ČR, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, Územní odbor Kroměříž, Dopravní inspektorát, v němž se nachází úřední záznam ze dne 9. 6. 2016, jehož součástí je CD, oznámení o přestupku ze dne 8. 6. včetně Záznamu o přestupku, včetně výstupní fotografie ze silničního radarového rychloměru Ramer 10C, kdy Záznam o přestupku obsahuje tři fotografie z měřeného vozidla, také zřetelně registrační značku, maximální povolená rychlost v místě změření 130 km/hod., skutečně neměřena rychlost 203 km/hod., režim měření automatizovaný, dále ověřovací list č. 250/15 vydaný Autorizovaným metrologickým střediskem Ramet Kunovice dne 5. 12. 2015, výpis z evidenční karty řidiče.
43. Poté, kdy byl spis policií postoupen Městskému úřadu Kroměříž, tento zahájil správní řízení o přestupku a předvolal obviněného z přestupku (nynějšího žalobce) k ústnímu jednání, ke kterému se žalobce nedostavil.
44. Před vydáním rozhodnutí byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, případně navrhnout další dokazování.
45. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 31. 7. 2017, č. j. MeUKM/05292/2017 bylo zjištěno, že z přestupkového spisu zaslaného PČR vyplývá, že měření rychlosti bylo provedeno schváleným silničním radarovým rychloměrem Ramer 10C, výrobního čísla 15/0232, kdy překročení rychlosti bylo zaznamenáno dne 8. 6. 2016 v 11:49:02 hod. Z přestupkového spisu, jak uvedeno, vyplývá, že měřicí silniční radarový rychloměr Ramer 10C byl dne 5. 12. 2015 podroben ověření, kdy o tomto byl vydán dne 5. 12. 2015 ověřovací list č. 250/15, přičemž provedené zkoušky prokázaly, že silniční rychloměr má požadované metrologické vlastnosti (viz Certifikát o schválení typu stanoveného měřidla č. 0111-CS-C005-11 ze dne 21. 2. 2011 revize 1 ze dne 10. 12. 2014. Tato revize nahrazuje v plném znění všechny předchozí verze tohoto schválení) a tedy silniční radarový rychloměr Ramer 10C byl jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat, v souladu s právní úpravou metrologie, k měření rychlosti silničních vozidel při kontrole dodržování maximálně dovolené rychlosti, kdy doba platnosti ověření rychloměru končí dne 4. 12. 2016.
46. Správní orgán dále uvedl v odůvodnění, že si nechal dne 18. 7. 2016 vyhotovit výpis z evidenční karty řidiče K. U., ze kterého zjistil, že jmenovaný je držitelem řidičského průkazu ev. č. pro řidičské oprávnění skupiny AM, A1, A2, A, B1, B. Jmenovaný má v kartě řidiče 6 záznamů o přestupcích, kdy poslední je z roku 2014 a jedná se o překročení nejvyšší dovolené rychlosti na dálnici. Proti tomuto rozhodnutí podal obviněný návrh na přezkum soudem. Bodové hodnocení 5 bodů.
47. K nařízenému ústnímu jednání o přestupku, k němuž byl žalobce předvolán, pak v odůvodnění uvedeno, že na adrese trvalého pobytu nebyl obviněný zastižen a jelikož zde nemá poštovní schránku, nebylo možné písemnost do této vložit. Z tohoto důvodu byla písemnost správnímu orgánu vrácena zpět. Zahájení správního řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání bylo proto obviněnému doručeno dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu „tzv. fikcí“, kdy obviněný se k ústnímu jednání nedostavil.

48. Dále uvedeno, že listiny zpracované příslušníky Policie ČR považuje správní orgán za hodnověrné, při jejich hodnocení nebyly shledány rozpory. Správní orgán má za zcela nepravděpodobné, že by zakročující policisté záměrně uváděli nepravdivé údaje, obvinili z přestupku nevinného občana, který se při své účasti na provozu na pozemních komunikacích choval zcela v souladu s jeho pravidly a ničeho se nedopustil, navzdory tomu s ním jednali jako s osobou podezřelou ze spáchání přestupku a vystavovali se tak vědomě a zcela zbytečně nebezpečí trestního stíhání pro trestný čin křivého obvinění nebo pro trestný čin zneužití pravomoci veřejného činitele. Na základě podkladů spisového materiálu dospěl správní orgán k závěru, že obviněný dne 8. 6. 2016 v čase 11:49 hod. na dálnici D1, v katastru obce Kroměříž, ve směru jízdy na obec Říkovice, při řízení motorového vozidla tov. zn., překročil nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici mimo obec, která je v daném úseku stanovena na 130 km/hod., neboť mu byla ověřeným silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C na vzdálenost 20 metrů naměřena rychlost jízdy 203 km/hod., což po zohlednění možné odchylky měřícího přístroje v rozmezí $\pm 3 \%$ z celkové naměřené rychlosti znamená, že mu byla naměřena nejnižší rychlost jízdy 196 km/hod., čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy o 66 km/hod., což je zcela evidentní z provedeného měření rychlosti, kdy byl z předložených dokladů jako řidič vozidla bezpečně ztotožněn a rozpoznán. Správní orgán dále v souladu se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení, nepovažoval za nutné provádět ve věci další dokazování svědeckými výpověďmi zasahujících policistů, neboť měl za to, že provedenými svědeckými výpověďmi by nezjistil jiné informace, než které mu jsou již ze spisové dokumentace známy.
49. Poté, co bylo uděleno na základě plné moci žalobcem zmocnění k zastupování, byl zmocněnec předvolán k ústnímu jednání na den 31. 5. 2017, kdy v předvolání byl řádně poučen o svých právech a povinnostech a dále mu bylo dáno na vědomí, že v souladu ust. § 36 odst. 3 správního řádu má ve lhůtě 5 pracovních dnů po ústním jednání možnost seznámit se s podklady spisového materiálu a vyjádřit se k nim, kdy po marném uplynutí lhůty, bude ve věci vydáno rozhodnutí. Dne 23. 5. 2017 obdržel správní orgán písemné vyjádření obviněného, zaslané prostřednictvím zmocněnce, k ústnímu jednání nařízenému na 31. 5. 2017, ve kterém uvádí „v celém spisovém materiálu není uvedeno, zejména v materiálech Policie ČR, zda měření vozidla rychloměrem R 10C, v inkriminované době, proběhlo v souladu s návodem na obsluhu tohoto rychloměru, k čemuž se nevyjádřil ani správní orgán a neuvedl, zda měření bylo či nebylo skutečně v souladu s návodem na obsluhu rychloměru Ramer R 10C.“ to je vše, co mohu k celé věci v rámci ústního jednání uvést.“
50. V odůvodnění rozhodnutí pak správní orgán uvedl, že se zabýval všemi dostupnými důkazy a hodnotil je samostatně a ve všech souvislostech. Na základě komplexní spisové dokumentace, tj. přestupkového spisu a oznámení o přestupku zasláno Policií ČR, jehož součástí je videozáznam ze silniční kontroly obviněného, v neposlední řadě s informací, které jsou mu z jeho činnosti známy, dospěl správní orgán k závěru, že má dostatečně a řádně prokázáno shora popsané přestupkové jednání žalobce. Dále uvedl, že vzhledem k tomu, že měření rychlosti obviněného proběhlo dne 8. 6. 2016, považuje správní orgán za neefektivní, aby předvolával zasahující policisty k podání svědecké výpovědi, neboť po tak dlouhé době nebudou schopni správnímu orgánu sdělit podrobnější informace k danému měření a následné silniční kontroly, než jsou uvedeny

v oznámení o přestupku. Ohledně měření rychlosti vozidla správní orgán uvedl, že na snímku č. 287 pořízeného Policií ČR v čase 11:49:02 hod. je zachyceno vozidlo tov. zn., jedoucí po dálnici D1, v katastru obce Kroměříž rychlosti 203 km/hod. Mezi radarovou anténou a výše uvedeným měřeným vozidlem v radarovém svazku správní orgán neshledal žádnou překážku, kdy je měřené vozidlo správně zachyceno svým koncem v prostoru radarového svazku na snímku. Skutečnost, že snímek měření daného vozidla není barevný, neshledal jako důvodem k tomu, že by mělo být měření provedeno chybně, a že tento záznam nemá důkazní hodnotu. Místo, kde měření probíhalo a které je uvedeno v oznámení přestupku od Policie ČR, a to na dálnici D1 v katastru obce Kroměříž, nedaleko výjezdu č. 285 na obec Kroměříž, shledal správní orgán jako správné, kdy i ze zaslaného videozáznamu z následné silniční kontroly je zcela zřejmé, ve kterých místech měření rychlosti a následné zastavení řidiče probíhalo. Dále k zapsané GPS souřadnici provedeného měření daného vozidla správní orgán uvedl, že tyto jsou převzaty z GPS přijímače, který je doplňkové zařízení a nemá nijak vliv na přesnost a správnost měření rychlosti, kdy jde o přibližné určení místa, kde bylo měření prováděno, případně tento údaj v záznamu o přestupku z měřicího zařízení vůbec nemusí být uveden. Z pořízeného videozáznamu ze silniční kontroly je zřejmé, že byl Policií ČR zastaven a kontrolován řidič vozidla tov. zn., kdy je dále zřejmé, že policisté provedli kontrolu dokladů řidiče, ze kterých byl jako řidič ztotožněn obviněný. V technickém popisu měřicího přístroje Ramer 10 je uvedeno, že měřicí jednotka plní následující funkce: vyhodnocuje, zda přijímaný signál pochází od vozidla, které projíždí oblastí měření (vyzařovacím svazkem radarové hlavy), určuje směr jízdy měřeného vozidla, vybírá úsek měřeného signálu, který je nejvhodnější pro dosažení potřebné přesnosti měření rychlosti, vypočítává hodnotu rychlosti jízdy měřeného vozidla, provádí kontrolu věrohodnosti změřené rychlosti, stanoví okamžik pro expozici digitální kamery tak, aby na snímku byla vždy zobrazena přední nebo zadní část vozidla bez ohledu na jeho délku. Po zhodnocení důkazů správní orgán shledal dané měření rychlosti jako správné a provedené v souladu s návodem k obsluze, kdy dále uvádí, že policisté, provádějící měření rychlosti vozidel, jsou k tomuto řádně proškoleni. Závěrem správní orgán uvádí, že pokud by měření rychlosti bylo provedeno chybně, měřicí přístroj by nebyl schopen vozidlo změřit a pořídít z tohoto měření fotografický záznam.

51. Z provedeného dokazování a po shrnutí výše uvedených skutečností správní orgán, jak uvedl, konstatuje, že má za prokázané, že se obviněný výše uvedeného přestupku dopustil, neboť při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici mimo obec o 50 km/hod. a více a že svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu.
52. K uloženému druhu a výši sankce správní orgán uvedl, že posuzoval všechny okolnosti případu a hodnotil všechna kritéria uvedená v ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Správní orgán přihlédl k závažnosti přestupku, ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení. Správní orgán posuzoval, za jakých okolností se přestupek stal. Obviněný se přestupku dopustil konáním, nikoliv opomenutím, a to na veřejně přístupné pozemní komunikaci. Dále vzal správní orgán v úvahu to, že obviněný svým jednáním ohrozil zájem chráněný zákonem, tedy bezpečnost a plynulost silničního provozu na pozemních komunikacích.

Přestupku se dopustil v dopoledních hodinách na dálnici mimo obec, kdy frekvence silničního provozu je vysoká. Okolnosti, které vedly obviněného k protiprávnímu jednání, nejsou správnímu orgánu známy. Míru zavinění shledal správní orgán jako vysokou a zcela na straně obviněného, neboť rychlost jízdy je faktor, který je zcela výhradně ovlivnitelný řidičem vozidla. Jednání obviněného hodnotí jako protiprávní, za které musí nést zákonem stanovené následky. Pokud jde o závažnost přestupku spočívající v tom, že obviněný nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici mimo obec, tak tu správní orgán považuje za značnou, neboť tímto porušením povinností řidiče stanovených zákonem mohl ohrozit život, zdraví nebo majetek svůj a ostatních účastníků provozu na pozemních komunikacích. Statistiky dopravních nehod a jejich vzniku jednoznačně prokazují, že řidiči nedodržující předepsanou rychlost, se tak ve velké míře podílejí na zvýšené nehodovosti silničního provozu, která má často závažné následky v podobě úmrtí. Ve prospěch obviněného hovoří následky protiprávního jednání, neboť nedošlo ke škodě na zdraví ani majetku. Správní orgán rovněž přihlédl k osobě pachatele a to ke skutečnosti, že obviněný má v kartě řidiče 6 záznamů v přestupcích a nelze tedy na něj pohlížet jako na bezúhonného. Při rozhodování o výši sankce vzal také v potaz fakt, že obviněný překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy o 66 km/hod., což není zanedbatelné. V závěru správní orgán uvedl, že obviněný nebyl v disciplinárním řízení postižen a při ukládání sankce uplatnil zásadu zakotvenou v ust. § 2 odst. 4 správního řádu, tedy zásadu přiměřenosti, kdy při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů rozhoduje tak, aby nevznikaly bezdůvodné rozdíly. Ve správním řízení se za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu ukládá sankce stanovená zákonem, a to pokuta od 5.000 Kč do 10.000 Kč a zákaz činnosti na dobu od 6 do 12 měsíců. Správní orgán vyhodnotil skutečnosti, které hovořily ve prospěch i neprospěch obviněného a na základě těchto skutečností se rozhodl uložit pokutu ve výši 7.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců, neboť již měl v minulosti zákaz řízení uložen, a jelikož uloženou sankci, považuje za úměrnou charakteru přestupku, za přiměřenou povaze a okolnostem případu a má za to, že bude pro obviněného dostatečným postihem. Obviněný by si měl uvědomit veškerá negativa svého jednání a uložená sankce by jej měla vést k tomu, aby se podobného jednání do budoucna vyvaroval. Vzhledem ke všem těmto skutečnostem proto správní orgán rozhodl o vině a sankci tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

53. S uvedeným rozhodnutím žalobce nesouhlasil, podal proti němu odvolání.
54. Odvolací správní orgán, jak vyplynulo z jeho spisu, založil do spisu návod k obsluze radarového měřidla Ramer 10 vydaného dne 17. 9. 2015, dokument „Vyhodnocení záznamu ze zařízení Ramer 7CCD, Ramer 7M, Ramer 10, AD9 ze dne 19. 6. 2015, osvědčení č. 2130/10 ze dne 28. 5. 2010 pro Mgr. M. T. (jedná se o oprávněnou úřední osobu žalovaného) o absolvování odborné přípravy pro užívání silničních rychloměrů typu Ramer 7, AD9, PolCam ve všech modifikacích se zaměřením na vyhodnocování záznamu přestupků, zákony, vyhlášky a předpisy v uvedené oblasti, teorie měření rychlosti, obsluha uvedených zařízení, návody obsluhy a archivace a vyhodnocování záznamu a vytištěný obsah z a vyzval žalobce ve smyslu ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, k možnosti vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí v odvolacím řízení, do 10 dnů od doručení uvedené výzvy.

55. Na toto zástupkyně žalobce reagovala vyjádřením se k podkladům pro vydání rozhodnutí, doručené správnímu orgánu dne 9. 4. 2018. Dne 25. 4. 2018 pak žalovaný vydal rozhodnutí, kterým v souladu s ust. § 90 odst. 5 správního řádu odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 31. 7. 2017 potvrdil.
56. Žalovaný dle názoru krajského soudu se zabýval podrobně všemi odvolacími námitkami žalobce, velmi podrobně rozebral zásady pro měření za jízdy silničním radarovým rychloměrem Radar 10C v souladu s návodem, když uvedl, že odvolatel (nynější žalobce) dále namítá, že na snímku č. 287, který je stěžejním důkazem v uvedeném řízení, chybí zobrazení radarového svazku. Dle žalovaného jeho názor je však zcela lichý. Radarový svazek je zobrazen tenkou linkou v levém dolním rohu snímku (viz návod výrobce, např. str. 74). Důkazem správně zvoleného dosahu je i fakt, že ke změření vozidla došlo, že vozidlo obviněného je v anténním svazku/v šabloně – viz snímek výše, který je součástí odůvodnění rozhodnutí a neocitlo se mimo proud paprsků vyslaných radarem. Pokud by tomu tak bylo, ke změření vozidla by nedošlo. Proto nejmenší možný dosah paprsků byl zvolen zcela správně a důvodně přesně tak, jak k tomu vybízí návod k obsluze. Námitka žalobce je proto irelevantní a nepodložená. Dále uvedeno, že důkazní relevanci a použitelnost pomůcky pro vyhodnocení měření již vícekrát potvrdily správní soudy při svém rozhodování. Poprvé tak učinil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 3 As 93/2015-41, kdy uvedl: *„Nejvyššímu správnímu soudu je známo, že za účelem verifikace správnosti měření rychlosti byla výrobcem silničních radarových měřičů RAMER (včetně typu RAMER 10, AD9, užitého v nyní posuzované věci) vydána pomůcka v podobě šablon, resp. mříže, jež jsou součástí návodu k jejich užití. Přiložení této pomůcky na fotografii měřeného vozidla pořízenou rychloměrem (ve standardním rozměru, odpovídajícím formuláři Záznamu o přestupku), lze velmi jednoduchým způsobem ověřit, zda byl dodržen předepsaný postup.“*
57. Žalovaný se tak ve svém rozhodnutí velmi podrobně zabývá zásadami pro měření za jízdy Ramer 10C, včetně přiložených fotografií a poukazuje na to, že pokud jde o záznam o přestupku, je toto listinným důkazem o překročení rychlosti obviněným ve smyslu ust. § 53 a násl. správního řádu. Za důkaz označil záznam o přestupku při překročení rychlosti i Nejvyšší správní soud, jak žalovaný uvedl, v rozsudku ze dne 12. 5. 2012, č. j. 9 As 76/2010-96 *„stěžejním důkazem o spáchání přestupku je fotografický snímek z radaru, se kterým nebylo možno jakkoli manipulovat, tedy jednoznačně vykazuje, že stěžovatel v daný okamžik na daném místě překročil zákonem povolenou rychlost.“* Ze spisového materiálu je patrné, že zpochybňovaný obsah úředního záznamu byl pro posouzení daného případu pouze podkladem doplňujícím informace o tom, v jaké obci a kdy k měření došlo. Dále se zabýval mj. odvolací orgán otázkou, co obviněný myslel tím, zda barevné provedení záznamu o přestupku, nebo barevné vyobrazení tohoto záznamu na monitoru výpočetní techniky. Odvolací orgán konstatoval, že předložený záznam o přestupku je výstupem z měření po zpracování softwarem výrobce, tedy programem Archiv, který zpracuje digitální data z měřiče do uvedeného protokolu, aniž obsluha, která jen tiskne, může změnit údaje měření. Obsluha může provést pouze korekci jasu fotografie a zajistit výřez registrační značky a ještě jednoho detailu, např. výřez obličeje řidiče. Poté vytiskne záznam o přestupku, a to buď barevně, nebo černobíle. V tomto případě tedy nebyla použita barevná tiskárna, nicméně skutečnost, že se jedná o originální listinný důkaz,

prokazuje otisk úředního razítka Policie ČR, KŘP ZLK, Dopravní inspektorát Kroměříž a také jmenovka a podpis zpracovávajícího policisty prap. J. M.

58. Žalovaný pak ve svém rozhodnutí také odůvodnil, proč byl zjištěn stav věci, o němž nemá důvodné pochybnosti v souladu s § 3 správního řádu [s požadavky ust. § 2 zákona (zásada legality a zákazu zneužití a překročení pravomoci a správní úvahy a též zásada přiměřenosti)] a že si za tím účelem opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že má za to, že správní orgán v souladu s ust. § 52 správního řádu provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, zejména tedy důkazy přestupkovým spisem a protokolem z ústního jednání. Přestupkový spis obsahuje veškeré nezbytné a potřebné dokumenty, ze kterých je zřejmý průběh dané události a její následky. Skutečnosti týkající se jednání obviněného jsou tedy dostatečně zdokumentovány. Zavinění na projednávaném přestupku bylo jasně prokázáno a skutková zjištění jsou taková, že není pochybností o průběhu protiprávního jednání. Podklady v přestupkovém spise neobsahují žádné pro věc rozhodné rozpory, takže z nich mohl správní orgán vycházet. Odvolací orgán má za to, že správní orgán v souladu s ust. § 50 odst. 4 správního řádu hodnotil podklady a důkazy podle své úvahy, a že při tom přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedl obviněný a že se s veškerými okolnostmi a podstatnými skutečnostmi ohledně přestupku obviněného ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem vypořádal. Žalovaný se tak ztotožňuje se závěry, které správní orgán v předmětné věci učinil, a to i ohledně právní kvalifikace projednávaného přestupku.
59. Velmi podrobně se tak v odůvodnění rozhodnutí vypořádal také s uloženými sankcemi a náklady řízení.

Posouzení věci krajským soudem

60. Žaloba není důvodná.

61. Krajský soud po posouzení žalobních námitek, poté, kdy prostudoval podrobně oba správní spisy, dospěl k závěru, že ani jedna z žalobních námitek žalobce důvodná není, jedná se pouze o námitky účelové, které jsou zcela běžně namítány řidiči v případech, kdy dojde k překročení povolené rychlosti ze strany řidiče, tedy kdy takovýto „neukáznění“ řidiči zcela běžně namítají, že nebyly provedeny všechny důkazy, že nebyli vyslechnuti policisté, kteří měření rychlosti prováděli, že nebylo prokázáno, že bylo měřeno v souladu s návodem k obsluze. Tyto námitky jsou tedy naprosto běžné v takovýchto řízeních a je také zcela běžné, že v těchto typech řízení proti sobě stojí tvrzení řidiče, který porušil pravidla silničního provozu překročením rychlosti a důkazy, které jsou založeny ve správním spise, případně provedeny i další důkazy v průběhu správního řízení.
62. Jedná se tedy o situaci naprosto standardní v přestupkových řízeních, kdy došlo ze strany řidiče k překročení rychlosti.
63. Takováto situace je dle názoru soudu i v případě žalobce, neboť z připojeného spisu Policie České republiky, z podkladů, tedy listinných důkazů v něm založených, má soud za bezpečně zjištěné, že řidičem vozidla, které je zachyceno v Záznamu o přestupku, tedy je zachyceno na výstupní fotografii ze silničního radarového rychloměru Ramer 10C, byl

žalobce, neboť to vyplývá z toho, že po ztotožnění řidiče po zastavení vozidla policisté zjistili, že měřené vozidlo reg. zn. řídil žalobce a ten tuto skutečnost nezpochybnil.

64. Soud nepochybnuje, že měření rychlosti vozidla v den, hodinu a na místě, které je uvedeno ve výroku prvostupňového rozhodnutí, bylo prováděno policisty zcela v souladu s návodem k obsluze. Nic totiž nenasvědčuje opaku, když naopak ze zásadního důkazu, Záznamu o přestupku, z fotografie, nevyplývá, že by bylo měřeno v rozporu s návodem. Samotný žalobce sice uvádí, že nebylo najisto postaveno, že bylo měřeno v souladu s návodem k obsluze uvedeného měřicího zařízení, žádnou konkrétní úvahu, proč dle jeho názoru by tomu tak mohlo být, však nenabízí.
65. Soud na tomto místě uvádí, že jak již poznamenal výše, zásadním důkazem v daném případě, tedy v případě přestupkových jednání – překročení nejvyšší povolené rychlosti, je záznam o přestupku. Soud uvádí, že měření prováděli policisté z Dopravního inspektorátu Kroměříž, kteří uvedeného dne byli do služby veleni k provedení skrytého dohledu nad BESIP na dálnici D1 se zaměřením zejména na dodržování maximálně povolené rychlosti mimo obec. Jednalo se tedy o policisty z dopravního inspektorátu, kteří zajisté takovouto činnost běžně provádějí a soud, tak jako i správní orgány nemá nejmenší pochybnosti o tom, že policisté byli školeni jak s rychloměrem tohoto typu zacházet a zajisté byli seznámeni s návodem k provedení obsluhy uvedeného rychloměru. Měření bylo prováděno silničním radarovým rychloměrem Ramer 10C, výrobního čísla 15/0232, kdy z připojené kopie ověřovacího listu uvedeného měřidla vyplývá, že datum zkoušky byl dne 5. 12. 2015 a ověření uvedeného rychloměru platilo do dne 4. 12. 2016, tedy bylo měřeno ověřeným rychloměrem.
66. Za této situace ani soud nepokládá za podstatné, aby byl prováděn výslech policistů Stránského a Žáčka, kteří měření rychlosti vozidla žalobce prováděli, neboť neví, co jiného, než co je uvedeno v úředním záznamu a co vyplývá z Oznámení o přestupku, Záznamu o přestupku a ověřovacího listu, by k věci mohli uvést.
67. Soud má tedy za to, že již správní orgán I. stupně rozhodoval na základě řádně zjištěného skutkového stavu, kterým bylo přestupkové jednání, kladené žalobci za vinu, bezpečně zjištěno a prokázáno a provádění dalších důkazů již nebylo potřeba.
68. Soud pak uvádí, že ta skutečnost, že ve správním spise je založena v Záznamu o přestupku černobílá fotografie změřeného vozidla a nikoliv barevná fotografie, přece neznamená, že měření bylo prováděno v rozporu s návodem k obsluze měřicího zařízení, když soud na tomto místě poznamenává, že zcela běžně součástí Záznamu o přestupku jsou výstupní fotografie v černobílém provedení.
69. Soud tedy má za to, že již správní orgán I. stupně měl najisto postaveno, že přestupkového jednání se žalobce dopustil a dokazování, které správní orgán I. stupně provedl, bylo dostatečné k prokázání přestupku žalobce.
70. Pokud pak žalobce v žalobě namítal, že správní orgán II. stupně dokazování doplnil, přičemž, pokud měl za to, že nebyly provedeny dostatečné důkazy ke zjištění skutkového

stavu věci na I. stupni, měl rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit a věc vrátit správnímu orgánu k dalšímu řízení, což se nestalo.

71. S tímto názorem soud nesouhlasí, postup žalovaného nebyl v rozporu se správním řádem. Žalovaný založil do spisu návod k obsluze uvedeného radarového měřidla, dokument „Vyhodnocení záznamu ze zařízení mj. Ramer 10, osvědčení o tom, že podepsaná úřední osoba Mgr. M. T. absolvovala odbornou přípravu pro užívání silničních rychloměrů typu mj. Ramer a pomocí šablony ověřil, zda při měření rychlosti vozidla žalobce policie postupovala v souladu s návodem měřicího zařízení, přičemž žalobci sdělil, jaké podklady byly vloženy do spisového materiálu žalovaného s tím, že žalobci dále sdělila, že ve lhůtě 10 dnů od doručení výzvy v souladu s ust. § 36 odst. 3 správní řád má možnost vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí v odvolacím řízení.
72. I v tomto směru má soud za to, že žalovaný postupoval zákonným způsobem, žádný právní předpis neporušil, pouze jeho pracovník, odborně k tomu vyškolený „ověřil“ pomocí tzv. šablony, zda měření rychlosti ze strany policie bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení.
73. K tomu nebylo potřeba vypracování žádného odborného nálezu či znaleckého posudku, zvláště, když pracovník žalovaného, které toto ověření provedl, byl v uvedeném směru odborně proškolen, o čemž založil do spisu podklad. Soud má navíc za to, že ani pokud by nebylo v tomto směru řízení žalovaným doplňováno, nic by to neměnilo na skutečnosti, že správní orgán I. stupně zjistil náležitě skutkový stav, tedy zjistil z provedených důkazů zcela jednoznačně, že přestupkové jednání, které je žalobci kladeno za vinu, se tento dopustil.
74. Soud tedy uzavírá, že se všemi žalobními námitkami se žalovaný ve svém rozhodnutí řádně vypořádal, své rozhodnutí náležitě odůvodnil dle ust. § 68 odst. 3 správního řádu, žaloba žalobce tedy důvodná není.
75. Stejně tak se žalovaný ve svém rozhodnutí, a to i předtím správní orgán I. stupně vypořádal s uloženými sankcemi, které byly uloženy v zákonném rozpětí, tedy v tom, co zákon umožňuje. Právě s ohledem na to, že s uloženými sankcemi a jejich výší se jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný velmi podrobně vypořádali, soud s jejich odůvodněním naprosto souhlasí a proto již věc v tomto směru nebude dále rozvádět, neboť by to bylo zcela nadbytečné.
76. Pokud žalobce pak v žalobě, jako i jednu z žalobních námitek uváděl i možnost podjatosti žalovaného, stouto otázkou se žalovaný ve svém rozhodnutí také řádně a náležitě vypořádal, v případě žalobce a jeho žalobní námitky v tomto směru se jedná pouze o jakousi teoretickou úvahu, žalobce ničím nedoložil, že žalovaný, který rozhodoval v odvolacím řízení, by byl vůči žalobci podjatý, a soud tedy ani tuto námitku nepokládá za námitku důvodnou.
77. Žalobu proto ve smyslu § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

78. Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí soud opřel o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. května 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně